

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO

Gdańsk, dnia 12 kwietnia 2013 r.

Poz. 1842

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK-III.4131.73.2013 ESR WOJEWODY POMORSKIEGO

z dnia 5 kwietnia 2013 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.)

stwierdza się nieważność

§ 1. pkt 1 i pkt 4 oraz § 2 pkt 1, pkt 4 i pkt 5 uchwały Nr XXXV/762/13 Rady Miasta Gdańska z dnia 28 lutego 2013 roku w sprawie zakazu sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych na terenie miasta Gdańska.

Uzasadnienie

W dniu 28 lutego 2013 r. Rada Miasta Gdańska podjęła uchwałę Nr XXXV/762/13 w sprawie zakazu sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych na terenie miasta Gdańska.

Jako podstawę prawną Rada Miasta wskazała art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2012r., poz. 1356 z późn. zm.).

Powyższa uchwała została doręczona Wojewodzie Pomorskiemu w dniu 7 marca 2013r.

W toku kontroli zgodności z prawem przedmiotowej uchwały, organ nadzoru stwierdził, że uchwała została podjęta z istotnym naruszeniem prawa.

W § 1 uchwały Rada Miasta Gdańska wprowadziła zakaz sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych we wskazanych miejscach, obiektach i obszarach.

W § 1pkt 1 wskazane zostały przejścia podziemne, zaś w § 1pkt 4 punkty detaliczne, których wnętrze jest niedostępne dla klientów.

W § 2 uchwały Rada Miasta Gdańska wprowadziła natomiast stały zakaz spożywania napojów alkoholowych. W § 1pkt 1 wymienione zostały ciągi piesze, w § 1pkt 4 podwórza ogólnodostępne, zaś w § 1pkt 5 bramy ogólnodostępne.

Z analizy treści powyższych postanowień uchwały wynika, że przekraczają one zakres upoważnienia zawartego w art. 14 ust.6 wymienionej wyżej ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Zakaz sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych w określonych miejscach ustalony został przez ustawodawcę w wyżej wymienionej ustawie o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, która w art. 14 ust. 1-5 określa katalog takich miejsc. Zakaz ten obowiązuje niezależnie od charakteru danego miejsca.

Jednocześnie w art. 14 ust. 6 wyżej wymienionej ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, który Rada Miasta Gdańska wskazuje w podstawie prawnej uchwały, ustawodawca upoważnił radę gminy do wprowadzenia na terenie gminy w innych niewymienionych w ustawie miejscach, obiektach lub na określonych obszarach gminy, ze względu na ich charakter,

czasowego lub stałego zakazu sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych. Takimi dodatkowymi miejscami, obiektami i obszarami, o których mowa jest w tych przepisach, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym, są miejsca, obiekty i obszary, które ze względu na ich szczególnie charakter zasługują na ochronę przed obecnością alkoholu, gdzie sprzedaż, podawanie, spożywanie, czy wnoszenie napojów alkoholowych, ze względu na szczególny charakter miejsca, obiektu, czy obszaru na terenie gminy jest niepożądane. Przykładowo można wskazać wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2011 r. sygn. akt III SA/Wr 568/11, Lex nr 1108385, w którym Sąd ten stanął na stanowisku, że wprowadzenie zakazu spożywania napojów alkoholowych na podwórkach, we wnętrzach międzyblokowych oraz na wspólnych częściach budynków mieszkalnych, wałach przeciwpowodziowych, czy w przejściach podziemnych stanowi przekroczenie przez radę gminy kompetencji udzielonej jej w art. 14 ust.6 wyżej wymienionej ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, poprzez błędne przyjęcie specjalnego charakteru tych miejsc.

W ocenie organu nadzoru, zaprezentowana w uzasadnieniu wskazanego wyżej wyroku argumentacja znajduje również zastosowanie w niniejszym przypadku. Mając na uwadze dyspozycję art. 14 ust.6 ustawy, o której wyżej mowa, z treści § 1 oraz § 2 uchwały można bowiem wysnuć wniosek, że Rada Miasta Gdańska, wprowadzając zakaz sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych w przejściach podziemnych, w punktach detalicznych, których wnętrze jest niedostępne dla klientów, czy zakazu spożywania tych napojów w ciągach pieszych, na podwórzach ogólnodostępnych i w bramach ogólnodostępnych uznaje, że każde z tych miejsc posiada charakter specjalny, zasługujący na ochronę przed obecnością napojów alkoholowych (przed sprzedażą, podawaniem i spożywaniem ich).

W ocenie organu nadzoru, nadanie specjalnego charakteru przejściom podziemnym, czy placówkom handlowym, wskazanym w § 1 pkt 4 uchwały oraz miejscom, obszarom, czy obiektom, wymienionym w § 1 pkt 1 oraz w § 2 pkt 1, pkt 4 i pkt 5, nie ma uzasadnienia w przepisach wymienionej wyżej ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

W szczególności, z treści uchwały nie wynika, jakimi kryteriami kieruje się Rada Miasta Gdańska, stanowiąc o szczególnej ochronie wszystkich zlokalizowanych na terenie gminy ciągów pieszych, podwórek i bram ogólnodostępnych, przejść podziemnych, czy punktów sprzedaży detalicznej nie posiadających miejsc dla klientów.

W ocenie organu nadzoru, użyte w § 1 pkt 1 i pkt 4 uchwały sformułowania dotyczące zakazu sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych oraz użyte w § 2 pkt 1, pkt 4 i pkt 5 sformułowania dotyczące zakazu spożywania tych napojów we wszystkich wymienionych tam miejscach, obiektach, czy obszarach na terenie miasta Gdańska ma w istocie charakter generalny i powszechny. Takie zaś ogólne ujęcie zakazu może natomiast stanowić domenę zakazów wprowadzanych mocą ustawy. W świetle art. 14 wymienionej wyżej ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi nie można bowiem uznać, że wszystkie ciągi piesze, podwórka i bramy ogólnodostępne, przejścia podziemne, czy sklepiki, których wnętrza nie są dostępne dla klientów, zlokalizowane na danym terenie mogą być traktowane jako obiekty o szczególnym charakterze.

Powyższe stanowisko znajduje oparcie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 grudnia 2006r. w sprawie o sygn. akt II GSK 236/06, w którym Sąd ten stwierdził, że rada gminy wykracza poza upoważnienie ustawowe wskazane w art. 14 ust. 6 wymienionej wyżej ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w przypadku, gdy kreuje na terenie gminy generalny zakaz sprzedaży napojów alkoholowych na stacjach paliw. Nie wszystkie bowiem takie stacje mogą być traktowane jako obiekty o szczególnym charakterze. Przyjęcie szczególnego charakteru tego typu obiektów mogłoby natomiast uzasadniać wprowadzenie ustawowego zakazu sprzedaży napojów alkoholowych we wszystkich tego typu obiektach w skali ogólnokrajowej przez ustawodawcę na zasadach przewidzianych w art. 14 ust. 1-5 wymienionej wyżej ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, mocą których ustawodawca wprowadza ochronę dla takich miejsc, jak np. tereny zakładów pracy, szkół, czy środków komunikacji publicznej.

Przedstawiona w uzasadnieniu tego wyroku argumentacja, w ocenie organu nadzoru, znajduje uzasadnienie również w przypadku obszarów i obiektów określonych w § 1 pkt 1 oraz w § 2 pkt 1, pkt 4 i pkt 5 przedmiotowej uchwały i można ją odnieść do takich miejsc, jak np. przejścia podziemne, podwórka, czy ciągi piesze.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że wprowadzenie przez Radę Miasta Gdańska w § 1 pkt 1 i pkt 4 uchwały stałego zakazu sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych obejmującego wszystkie zlokalizowane na terenie gminy miejsca i obiekty wskazane w tych postanowieniach oraz wprowadzenie w § 2 pkt 1, pkt 4 i pkt 5 stałego zakazu spożywania napojów alkoholowych we wskazanych tam miejscach, stanowi istotne naruszenie upoważnienia udzielonego w art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2012r., poz. 1356 ze zm.).

W tej sytuacji, należy stwierdzić, że § 1 pkt 1 i pkt 4 oraz § 2 pkt 1, pkt 4 i pkt 5 uchwały w istotny sposób naruszają dyspozycję wynikającą z treści art. 14 ust. 6 wymienionej wyżej ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Wskazane przez organ nadzoru uchybienia mają charakter rażącego naruszenia prawa i skutkują nieważnością uchwały w zakresie § 1 pkt 1 i pkt 4 oraz § 2 pkt 1, pkt 4 i pkt 5.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Wojewoda Pomorski stwierdził nieważność § 1 pkt 1 i pkt 4 oraz § 2 pkt 1, pkt 4 i pkt 5 uchwały Rady Miasta Gdańska.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie nieważności uchwały wstrzymuje jej wykonanie w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Od niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Pomorskiego.

Wojewoda Pomorski

Ryszard Stachurski